

ἀσημοκόπιτσα ἡ, ἐνιαχ. ἀσ'μοκόπ'τσα Θράκ. (Μάλ-
αρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ κόπιτσα.

Ἀργυρᾶ κόπιτσα, ἦτοι πόρπη.

ἀσημοκοπῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
κοπῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 245 κέξ.
Λάμπω ὡς ἄργυρος. Συνών. λαμποκοπῶ.

ἀσημοκορδονίζομαι Μῆλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ κορδόνι.

Πλέκω τὴν κόμην δι' ἀργυροῦ σιριτίου: Ἄσμ.

Ἦ τὴ μαρμαροχρυσόσηγή | ποῦ ναι οἱ Μοῖρες τῷ Μοιρῷ
καὶ λούγονται καὶ νίβγονται | καὶ ἀσημοκορδονίζονται.

ἀσημοκουδουνᾶτος ἐπίθ. Ζάκ. Θράκ. (Στενήμαχ.)

Κρήτ. Πελοπν. ἀσημοκουδουνᾶτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσ'ημοκούδουνο καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ φέρων ἀργυροῦν κώδινα ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τίνος εἶναι τὰ πρόβατα τ' ἀσημοκουδουνᾶτα,
τίνος εἶναι καὶ τὰ σκυλλιά τ' ἀσημοβραχιολᾶτα

Ζάκ.

ἀσημοκούδουνο τό, ἰδ. ἀσ'ημο-1α.

ἀσημοκουκουλλωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσημοκου-
κ'λλωμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ τοῦ κουκουλλωμένος με-
τοχ. τοῦ ρ. κουκουλλώνω. Ὁ τύπ. ἀσ'ημοκουκ'λλω-
μένος καὶ ἐν ἄσμ. ἐκ Κρήτης τοῦ 18ου αἰῶνος.

Ὁ δι' ἀργύρου κεκαλυμμένος, ὁ κατάφορτος ἐξ ἀργυ-
ρῶν κοσμημάτων: Κάμερα ἀσημοκουκ'λλωμένη || Ἄσμ.

Τρεῖς Ἀτζίγανοὶ ἐγεύγοντο σὲ γυροποταμίδα
κ' οἱ τρεῖς σγουροὶ κ' οἱ τρεῖς ξαθοὶ κ' οἱ τρεῖς μαυρατζιγανοὶ
κοράσο τοσοῦ κερνωποτᾶ ἀσημοκουκ'λλωμένο
(γυροποταμίδα = ὄχθη ποταμοῦ, κερνωποτῶ = κερνῶ καὶ
ποτίζω).

ἀσημοκούμπι τό, Ἡπ. Πελοπν. (Μεσσ.) Τῆλ. Χίος
(Καρδάμ) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀσημοκούμπι Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἀσημοκούγκι Τσακων. ἀσημόκοδο Κεφαλλ. ἀση-
μόκουμπο Αἴγ. Ἡπ. Θῆρ. Ἴος Πελοπν. — Λεξ. Δημητρ.
— ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,213.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ κουμπί.

Ἀργυροῦν κομβίον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀσημοκούμπι καὶ κουμπί, χρυσοῦ δαχτυλιδάκι

Τῆλ.

Κ' ἔχυναν τ' ἀσημόκουμπα γὰρ βόλμα 'ς τὰ νιουφέκια

Ἡπ.

Ἔσπατοε τ' ἀσημόκουμπο τσ' ἐφάνη τὸ βυζί της

Αἴγ. — Ποίημ.

Πλέν' ἡ Μαριῶ 'ς τὸν ποταμό, πλένει τὰ φορεσιὰς της
κ' οἱ ὁμορφιὰς της λάμπουνε καὶ ἀστράφτουν 'ς τὸ κορμί της,
ἀράδες τ' ἀσημόκουμπα καὶ ἀράδες τὰ γιουρδάνια

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

ἀσημοκουμπούρα ἡ, Ἡπ. Πελοπν. (Οἶν. Πύλ. κ.ά.)
Σῦρ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ κουμπούρα.

Πιστόλιον φέρον ἀργυρᾶ ποικίλματα ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐζήλεψε τὸ χαϊμαλί, τοῖς ἀσημοκουμποῦρες

Ἡπ.

Φοροῦν τὰ πόσια τὰ χρυσᾶ, τοῖς ἀσημοκουμποῦρες,

τοῖς τρεῖς ἀράδες τὰ κουμπιά, τοῖς τρεῖς τ' ἀπανωκούμπια

Πύλ.

Κι ὁ γέρος ἄμα τό 'λαβ' ἔχαμωγέλασε,
τοῖς ἀσημοκουμποῦρες τοῖς ἐξεκρέμασε

Σῦρ. Συνών. ἀσημοκουμπούρι.

ἀσημοκουμπούρι τό, Πελοπν. (Λάστ.) ἀσημο-
κούμπουρο Ἡπ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσ'μουκούμπουρου
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ κουμπούρι.

Ἀσημοκουμπούρα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Φοροῦσε 'ς τὸ σιλιάχι του τ' ἀσημοκούμπουρά του
Ἡπ.

Καὶ τ' ἀσημοκουμπούρια του τὰ 'βαλε 'ς τὸ σιλιάχι
Λάστ.

ἀσημόκουππα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ κούππα.

Ἀργυροῦν ποτήριον πολλαχ.: Ἄσμ.

Μ' αὐτὴ τὴν ἀσημόκουππα θέλω νὰ πιῶ πέντ' ἔξι
καὶ ἂ δὲ μεθύσω, κόρη μου, κέρνα μ' ὅσο νὰ φέξῃ
πολλαχ.

Νὰ τό 'ξερα, λεβέντη μου, πῶς μοῦ τὸ λές ἀλήθεια,
θὰ γίνω γῆ νὰ μὲ πατᾶς, γεφύρι νὰ περάσῃς,
θὰ γίνω καὶ ἀσημόκουππα νὰ σὲ κερνᾶω νὰ πίνῃς

Πελοπν. (Λεοντάρ.)

Νὰ γένου καὶ ἀσημόκουππα νὰ μὲ κρατᾶς στὰ χέρια,
ν-ισὺ νὰ πίνῃς τοῦ κρασι κ' ἐγὼ νὰ λάμπου μέσα
Μακεδ.

ἀσημοκουτάλι τό, Ἴων. (Κάτω Παναγ.) ἀσημοκού-
ταλο Ἡπ. (Ἄρτ.) Ἴων. (Κρήν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ κουτάλι.

Ἀργυροῦν κοχλιάριον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τοιμάστε τὰ προικιά σας καὶ τὰ χαλκώματά σας
καὶ τὰ μαχαιροπίρουνα, τ' ἀσημοκούταλά σας

Ἄρτ.

Μάννα, σὰν ἔρηκ ὁ Κωσταντῆς, βάρ' του φαγεῖ νὰ φάῃ
βάρ' του καὶ ἀσημοπίρουνα καὶ ἀσημοκουτάλια

Κάτω Παναγ. Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. γυναικὸς Κρήν. Συνών.
ἀσημοχούλιαρο.

ἀσημολέγενο τό, Ἡπ. (Πρέβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ λεγένι.

Ἀργυρᾶ λεκάνη: Ἄσμ.

Κ' ἡ μάννα του τὸ μάζωνε μ' ἓνα ξερὸ σφουγγάρι
καὶ μ' ἓν' ἀσημολέγενο καὶ τὸν μοιρολογοῦσε

(τὸ μάζωνε ἐνν. τὸ αἶμα του).

ἀσημόλευκα ἡ, Ἡπ. ἀσημολεύκα ΡΓκόλφης ἐν
Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 55.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ λεύκα.

Τὸ φυτὸν λεύκη ἡ πάλλευκος (populus alba nivea)
τῆς τάξεως τῶν ἱτεωδῶν (salicinaceae) ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Νά 'χα μὲν ἀσημόλευκα 'ς τὴ μέση 'ς τὴν αὐλή μου
νὰ κάθομουν 'ς τὸν ἥσκιό της νὰ χαίρετ' ἡ ψυχὴ μου

Ἡπ. — Ποίημ.

Ἡ ἀσημολεύκα, ἀνάψηλη, γαλήνια ἀργοσαλεύει

ΡΓκόλφης ἐνθ' ἄν.

[**]

ἀσημολόγαρα τά, ἀμάρτ. ἀσημιλούαρα Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ λογάρι.

Ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ νομίσματα: Ἄσμ.

Μακάρι καὶ νὰ 'άνειζε τ' ἀσημιλούαρά της,
ἀμ-μὲ 'άνειζει τὸ φιλεῖ κ' ἐσέναν ἐντροπιάζει.

ἀσημομάναλο τό, Πελοπν. (Καλίβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσ'ήμι καὶ μανάλι, δι' ὁ ἰδ. μανουάλι.

Ἀργυροῦν μανουάλιον.

